

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžsk/28/2017
Identifikačné číslo spisu: 5014200561
Dátum vydania rozhodnutia: 18.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5014200561.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): R. J. N., bytom H., Poľská republika, právne zastúpený: JUDr. Ing. Zuzana Kvaková, advokátka, so sídlom J. M. Geromettu 1, 010 01 Žilina, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, za účasti: E. H. J., bytom R., Poľská republika (predtým Grzegorz Jan Maliński - GM CONZULTING, Buková 22, 919 10 Buková, IČO: 45506108) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 8504-4/2014-BA zo dňa 26.03.2014, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21Scud/82/2014-78 zo dňa 8. marca 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 700-0274/2011-23 zo dňa 12.09.2011 rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v platnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) tak, že žalobcovi nevznikla účasť na nemocenskom poistení, dôchodkovom poistení a poistení v nezamestnanosti dňom 15.04.2010. Rozhodnutie odôvodnil tým, že vzhľadom na to, že u zamestnávateľa Grzegorz Jan Malinski - GM Consulting nebolo možné ani fyzickou kontrolou preukázať reálny výkon činnosti zamestnanca - žalobcu, tak žalobcovi u zamestnávateľa nevznikol poisťný pomer od 15.04.2010.

2. Na odvolanie žalobcu žalovaná napadnutým rozhodnutím č. 8504-4/2014-BA zo dňa 26.03.2014 rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu zmenila tak, že z výrokovej časti rozhodnutia vypustila

text: „...nevznikla účasť na nemocenskom poistení, dôchodkovom poistení a poistení v nezamestnanosti...“ a doplnila text: „...nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti...“ v ostatnom rozhodnutí potvrdila.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Podľa názoru krajského súdu, aplikovať nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 (ďalej len „základné nariadenie“) a jeho čl. 11 ods. 1 vo väzbe na čl. 13 ods. 3 ako aj nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a čl. 14 - 16 je možné iba v prípade, keď osoba vykonáva činnosť zamestnanca ako aj činnosť SZČO v dvoch členských štátoch. V posudzovanej veci žalobca vykonáva SZČO v Poľskej republike (čo nebolo v konaní sporné), z vykonaného dokazovania v správnom konaní nebolo preukázané, že by reálne, fakticky žalobca vykonával činnosť zamestnanca u zamestnávateľa Grzegorz Jan Maliński - GM CONZULTING, s miestom podnikania Buková 22 (ďalej len „zamestnávateľ“), ktorého miesto podnikania bolo na území SR.

5. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že vykonanou kontrolou prvoinštančného správneho orgánu bolo zistené, že sídlo zamestnávateľa žalobcu je v rodinnom dome, v ktorom sa však nenachádza žiadna prevádzka, v ktorej by mohli zamestnanci vykonávať prácu. V čase kontroly nebol v mieste podnikania prítomný zamestnávateľ a žiadny zamestnanec a ku kontrole neboli predložené žiadne doklady, ktoré by preukazovali, že zamestnávateľ prideloval zamestnancom prácu počas trvania pracovnoprávneho vzťahu a že zamestnanci na území SR prácu skutočne vykonávali. Taktiež evidencia dochádzky zo strany zamestnávateľa nebola vedená, z pracovných zmlúv zamestnancov, ktorí majú bydlisko výlučne v Poľskej republike vyplýva, že zamestnávateľom ustanovený pracovný čas je 40 hodín týždenne a dohodnutá dĺžka pracovného času je 1/8 z pracovného času a hrubá mzda zamestnancov bola 40,- Eur mesačne. Napriek výzve správneho orgánu, aby zamestnávateľ predložil relevantné dôkazy preukazujúce výkon práce zamestnancov na území SR, zamestnávateľ predložil len štvrtročné správy o vykonaní prác, ku ktorým boli pripojené vizitky z hotelov a reštaurácií. Ďalšie doklady ako objednávky od slovenských subjektov na internetové školenia realizované na Slovensku a faktúry za vykonané služby, certifikáty zamestnávateľa, resp. zamestnancov, objednávky a faktúry na výučbu obchodnej angličtiny, či iné činnosti realizované zamestnancami na území SR označený zamestnávateľ správneho orgánu napriek výzve nepredložil.

6. Krajský súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že kontrolou, ktorú vykonávali správne orgány a je obsiahnutá v správe o vykonaní kontroly zo 14.07.2011 bolo zistené, že podľa tvrdenia p. M. T., ktorá sa nachádzala v rodinnom dome, ktorý bol označený ako miesto podnikania zamestnávateľa a je majiteľkou inej obchodnej spoločnosti a zároveň bola ekonómkou zamestnávateľa, zamestnávateľ vozil zamestnancov z Poľskej republiky na Slovensko autobusmi, kde vykonávali činnosť promotéra internetových školení a promotéra vyučovania obchodnej angličtiny. Ani z jej strany neboli predložené listinné dôkazy, ktoré by preukazovali konkrétny výkon prác zamestnancov zamestnávateľa. V správnom konaní žalobca ako aj jeho zamestnávateľ, ktorí boli účastníkmi správneho konania, ktorým boli doručované výzvy správneho orgánu ako aj napadnuté rozhodnutie žalovanej a prvoinštančného správneho orgánu, neprodukovali dôkazy, ktoré by skutočný výkon prác žalobcu u zamestnávateľa preukazovali.

7. Žalobca v rámci správneho konania predložil ako listinné dôkazy preukazujúce výkon prác štvrtročné správy o vykonaných prácach, v ktorých však absentuje dátum ich vyhotovenia, nie je zrejmé, za ktorý konkrétny štvrtrok je správa realizovaná, absentuje v nich dátum vykonania prác, konkrétnejšie miesto vykonania prác, okrem označenia Bratislava, ako aj rozsah prác, ktoré mali v uvedených firmách, ktorých vizitky sú súčasťou fotokópií štvrtročných správ, realizovať.

8. Ani z týchto listinných dôkazov podľa názoru krajského súdu žalobca nepreukázal konkrétne vykonávanie prác, jednak v súlade s inštrukciami vykonávania prác, a na základe ktorej mal podľa zamestnávateľa vykonať práce promotéra vyučovania obchodnej angličtiny, promotéra internetových školení (v pracovnej zmluve je uvedený druh práce - promotér vyučovania obchodnej angličtiny), prezentácia školení podnikateľov cestou propagácie - roznášanie letákov, a to odovzdaním letáku, potvrdenie tohto úkonu slovenským podnikateľom. Navyiac, rozsah inštrukcie vykonávania prác, ktorými žalobca preukazoval práce, ktoré pre označeného zamestnávateľa vykonával, nie sú prácami, ktoré podľa tvrdenia M. T., obsiahnutého v správe o vykonaní kontroly, sa týkali činnosti, ktorú mali zamestnanci označeného zamestnávateľa vrátane žalobcu vykonávať, teda nejednalo sa o internetové školenia, a nepreukazujú ani realizáciu pracovnej náplne, ktorá je obsiahnutá v pracovnej zmluve, ktorú žalobca s označeným zamestnávateľom dňa 15.04.2010 uzavrel, ktorej pracovnou náplňou bolo vykonávanie práce promotéra vyučovania obchodnej angličtiny. Promotér (z anglického promotion - podpora, propagácia značiek, výrobkov, akcií a ďalších) je osoba, ktorej úlohou je zviditeľniť určitý produkt, značku alebo službu a urobiť ich pre zákazníkov atraktívnejšie a viditeľnejšie, často má podporiť ich predaj a v neposlednej rade zvýšiť prestíž a všeobecné povedomie o samotnej značke či už výrobku alebo služby. Úlohou promotéra nemôže byť len fyzické odovzdávanie vizitiek rôznych firiem, bez ďalšieho.

9. Krajský súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu základného nariadenia - čl. 13 ods. 3, pretože nebol preukázaný reálny súbeh činností žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a zamestnanca na území SR, keď nebolo preukázané, že žalobca vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch tak, ako predpokladá čl. 13 ods. 3 základného nariadenia. Uvedené ustanovenia základného nariadenia predpokladajú skutočný, existujúci súbeh dvoch činností (zamestnanie a SZČO vykonávané v odlišných členských štátoch), len táto skutočnosť môže zakladať postup podľa základného nariadenia (čl. 13 ods. 3) a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu (hlava II čl. 16 vykonávacieho nariadenia).

10. Tak žalobca ako aj jeho zamestnávateľ, ktorí boli účastníkmi správneho konania, ktorým sa doručovali napadnuté rozhodnutia žalovanej a prvoinštančného správneho orgánu, v konaní neunesli dôkazné bremeno a neprodukovali dôkazy, ktoré by spochybnili závery žalovanej a prvoinštančného správneho orgánu, závery správy o kontrole zo dňa 14.07.2011, ktorá bola jedným z podkladov pre rozhodnutie žalovanej. Dôkazy, ktoré žalobca produkoval v žalobe a aj v správnom konaní nepreukazujú skutočnosť, že by reálne, v súlade s dohodnutými pracovnými podmienkami, prácu pre zamestnávateľa od 15.04.2010 vykonával.

11. Potom záver prvoinštančného správneho orgánu a žalovanej, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, je súladný so zákonom, pretože § 20 zákona č. 461/2003 Z.z. ako zákonnú podmienku vzniku povinného poistenia predpokladá existenciu statusu žalobcu ako zamestnanca v pracovnom pomere. Takýto záver nie je v rozpore so skutočnosťou, že žalobcovi bol vydaný registračný list - prihláška FO do Sociálnej poisťovne, v ktorej bol označený identifikačnými údajmi a bol označený aj jeho zamestnávateľ E. H. J.. Podanie a registrácia prihlášky však nie je dôkazom o skutočnom (reálnom) vzniku pracovného pomeru žalobcu u zamestnávateľa.

12. Tento záver vyplýva aj z ustanovení § 15 ods. 1 písm. a), § 19 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z.z., ktoré upravujú podmienky dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti a povinného nemocenského poistenia, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca, ktorý žalobca v konaní nepreukázal.

13. Žalobca v správnom konaní nepreukázal, že od uzavretia pracovnej zmluvy dňa 15.04.2010 vykonával u zamestnávateľa konkrétny dojednaný druh práce - promotéra vyučovania obchodnej angličtiny. Neuvedol skutkové tvrdenia a relevantné dôkazy, ktorými by skutočný rozsah konkrétnych

prác za konkrétne obdobie od 15.04.2010, preukázali. Preto krajský súd konštatoval, že žalobca v konaní bol povinný uniesť bremeno tvrdení a dôkazné bremeno a bol spôsobilý vymedzením skutkových tvrdení a dôkazmi preukázať, aký konkrétny rozsah prác od 15.04.2010 pre zamestnávateľa v súlade s dohodnutým druhom práce podľa pracovnej zmluvy vykonával. Preto podľa názoru krajského súdu neobstojí tvrdenie žalobcu, že je poškodený, nemôže predložiť žiadne dôkazy, pretože všetky záznamy o zamestnaní má jeho zamestnávateľ. Pokiaľ by aj toto tvrdenie žalobcu bolo pravdivé, žalobca mohol skutkovým vymedzením uviesť, ktoré konkrétne práce od uzavretia pracovnej zmluvy pre zamestnávateľa vykonával, v ktorých firmách, o aké internetové školenia sa jednalo, s ktorými osobami jednal a pod., ktoré by rozsah ním vykonaných prác pre zamestnávateľa, potvrdili.

14. Keďže bolo preukázané, že žalobca vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte - v Poľskej republike a nevykonáva činnosť zamestnanca u zamestnávateľa s miestom podnikania na území SR, podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť (čl. 11 ods. 3 základného nariadenia). Krajský súd konštatoval, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 vo väzbe na čl. 11 ods. 1 prvá veta základného nariadenia, pretože nebol preukázaný reálny súbeh vykonávania činnosti žalobcu ako zamestnanca a SZČO v dvoch členských štátoch.

15. Krajský súd ďalej zdôraznil, že zákon č. 461/2003 Z.z. špecificky, na rozdiel od Správneho poriadku, upravuje podmienky zastavenia konania, a preto nebolo možné podľa názoru krajského súdu aplikovať v postupe žalovanej ustanovenie § 30 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, lebo zákon č. 461/2003 Z.z. vylučuje aplikáciu Správneho poriadku a špecificky pre konanie podľa zákona č. 461/2003 Z.z. upravuje spôsoby, kedy môže správny orgán konanie zastaviť. Podľa názoru krajského súdu pokiaľ žalovaná rozhodla meritórne a konštatovala spolu s prvoinštančným rozhodnutím, že žalobcovi od určitého dátumu sociálne poistenie nevzniklo, tak tento výrok je súladný s procesným postupom, ktorý žalovaná a prvoinštančný správny orgán v súlade s platnou právnou úpravou mohol a bol povinný aplikovať.

16. Krajský súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie žalovanej je v súlade s § 209 ods. 1 a nasl. zákona č. 461/2003 Z. z., teda že vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a obsahuje v súlade s citovaným zákonom predpísané náležitosti.

17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 S.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, nárok na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

18. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, a to z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal oprávnenie správneho orgánu vydať rozhodnutie o nevzniknutí povinného poistenia. Rozhodnutie žalovanej považuje za predčasné a zistenie skutkového stavu je podľa názoru žalobcu v rozpore s obsahom administratívneho spisu, pričom je neúplný a to aj s ohľadom na údajnú dohodu podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia. Žalobca ďalej namietal, že žalovaná a ani krajský súd sa nevysporiadali so záznamom o vykonaní kontroly zo dňa 14.07.2011 a že krajský súd nerešpektoval § 4 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.

19. Z uvedených dôvodov preto navrhol kasačnému súdu, aby zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

20. Žalovaná vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhla kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Žalovaná uviedla, že žalobca v kasačnej sťažnosti neuviedol také námietky, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu alebo napadnutého rozhodnutia žalovanej. Žalovaná sa pridržala svojich predchádzajúcich vyjadrení, pretože v nich zaujala

stanovisko ku každej žalobcovej námietke obsiahnutej v žalobe.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

21. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.07.2018 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

22. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia žalovanej vo veci nevzniknutia povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti sťažovateľa od 15.04.2010, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa kasačný súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil správny súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj sťažovateľom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa čl. 11 ods. 1 základného nariadenia osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa čl. 14 ods. 5b vykonávacieho nariadenia na účely uplatňovania článku 13 ods. 1 základného nariadenia osobou, ktorá „zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnanec v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch“, je predovšetkým osoba, ktorá nepretržite striedavo vykonáva činnosti s výnimkou zanedbateľných činností v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, a to bez ohľadu na početnosť alebo pravidelnosť tohto striedania.

Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už

uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby inštitúcie alebo úrady dvoch alebo viacerých členských štátov na požiadanie jednej alebo viacerých inštitúcií určených príslušnými úradmi dotknutých členských štátov alebo samotných úradov navzájom rokovali, určia sa právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu vzájomnou dohodou a so zreteľom na čl. 13 základného nariadenia a príslušné ustanovenia čl. 14 vykonávacieho nariadenia.

23. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovanej, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

24. Po preskúmaní veci kasačný súd uvádza, že sa stotožnil so záverom krajského súdu, že preskúmané rozhodnutie žalovanej vrátane postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, spolu s rozhodnutím a postupom prvoinštančného správneho orgánu, je v súlade so zákonom, pretože má oporu vo vykonanom dokazovaní a v riadne zistenom skutkovom stave, ktorý správe orgány náležite právne posúdili. Z uvedeného dôvodu považuje kasačný súd námietky sťažovateľa o predčasnosti rozhodnutia a nedostatočnom zistení skutkového stavu za nedôvodné.

25. Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj rozhodnutia žalovanej dospel kasačný súd k rovnakému záveru ako krajský súd, a to, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca reálne fakticky vykonával činnosť zamestnanca u zamestnávateľa Grzegorz Jan Malinski - GM CONSULTING, ktorého sídlo je na území SR. Z uvedeného dôvodu, preto neboli splnené zákonné predpoklady pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia. Pre aplikáciu tohto článku základného nariadenia je potrebný reálny súbeh činností žalobcu ako SZČO na území Poľskej republiky a činnosti ako zamestnanca na území Slovenskej republiky. Uvedené ustanovenie základného nariadenia predpokladá existujúci, skutočný súbeh dvoch činností, a to SZČO a zamestnanie vykonávané v dvoch odlišných členských štátoch, a iba táto skutočnosť zakladá postup podľa predmetného článku 13 ods. 3 základného nariadenia a aplikáciu uplatniteľných právnych predpisov príslušného členského štátu.

26. Žalobca počas správneho konania ako aj konania pred súdom nepreukázal, že od uzavretia pracovnej zmluvy dňa 15.04.2010 vykonával u zamestnávateľa na území SR konkrétny dojednaný druh práce - promotéra vyučovania obchodnej angličtiny. Žalobca rovnako nepreukázal skutočný rozsah vykonávaných, resp. konkrétnych prác, ktoré vykonal pre zamestnávateľa za obdobie od 15.04.2010. Čo sa týka nepreukázania rozsahu vykonávaných prác a dokladov predložených žalobcom v správnom ako aj v súdnom konaní kasačný súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. Kasačný súd poukazuje na správu o vykonaní kontroly zo dňa 14.07.2011, z ktorej vyplýva, že ku kontrole neboli predložené žiadne doklady, ktoré by preukazovali, že zamestnávateľ prideloval prácu zamestnancom počas trvania pracovnoprávneho vzťahu a že zamestnanci skutočne prácu na území SR aj vykonávali. Taktiež zo strany zamestnávateľa evidencia dochádzky nebola vedená. Napriek výzve správneho orgánu, aby zamestnávateľ predložil relevantné dôkazy preukazujúce reálny výkon práce zamestnancov na území SR zamestnávateľ predložil iba štvrtročné správy o vykonaní prác, ku ktorým boli pripojené vizitky z hotelov a reštaurácií. Ďalšie doklady, ktoré by preukázali reálnu činnosť zamestnancov na území SR zamestnávateľ nepredložil. Ani zo strany pani T., ktorá sa nachádzala v rodinnom dome, ktorý bol označený ako miesto podnikania zamestnávateľa, ktorá bola ekonómkou zamestnávateľa, neboli predložené listinné dôkazy, ktoré by preukazovali konkrétny výkon práce zamestnancov u zamestnávateľa. Z dôvodu, že na uvedenú správu o vykonaní kontroly zo dňa 14.07.2011 prihliadali vo svojich rozhodnutiach tak žalovaná ako aj krajský súd, tak námietku sťažovateľa o neprihliadaní na uvedenú správu v rozhodnutiach považuje kasačný súd za nedôvodnú. Pozornosti kasačného súdu taktiež neuniklo, že ďalší účastník - zamestnávateľ ukončil svoju podnikateľskú činnosť k 02.06.2012.

27. Na základe uvedeného dospel kasačný súd k názoru, že záver žalovanej o tom, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti dňom 15.04.2010 je v súlade so zákonom. Tento záver vyplýva z ustanovení § 20, § 14 ods. 1 písm. a), § 15 ods. 1 písm. a) a § 19 zákona č. 461/2003 Z.z., ktoré upravujú podmienky povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti, ktorých zákonným predpokladom pre priznanie je existencia statusu zamestnanca (§ 4 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.), ktorý však žalobca v správnom ako aj súdnom konaní nepreukázal.

28. Z dôvodu preukázania, že žalobca vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v Poľskej republike a z dôvodu, že nebolo preukázané vykonávanie činnosti žalobcu ako zamestnanca u zamestnávateľa na území SR, je zrejmé, že žalobca podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia. S poukazom na čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia teda neboli splnené podmienky pre aplikáciu čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, pretože nebol preukázaný reálny, skutočný súbeh vykonávania činnosti žalobcu ako SZČO a zamestnanca v dvoch členských štátoch.

29. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

30. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanej nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

31. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.